

Can Feda
Elif Su Ergün

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ahmet Güler

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-8579-29-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

CAN FEDA

Elif Su Ergün

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA.....	6
ENKAZ.....	7
AHİR.....	8
ÇOCUK.....	13
PARİS.....	21
PARİS II.....	25
PARİS III.....	29
ABİS	32
ÖMRE BEDEL	39
MÜNZEVİ.....	42
DİL YARASI.....	45
KAR TANESİ	46
SONDAN ÖNCEKİ GÜN	52
SON GÜN.....	55
ENKAZ II	58

Bir an kalbimdeki abise güneş ışığının çarptığını hissettim...”

YAZAR HAKKINDA

Elif Su Ergün, 28 Kasım 2012’de İstanbul’da dünyaya geldi. Doğduğu andan bu yana hep bir yazma tutkusu vardı. İlköğrenimini başarıyla tamamladıktan sonra gerçek bir kitap basımı için yıllarca büyük emek sarf etti. Ortaokul son sınıfa geldiğinde ise artık kendi içinde basıma değer bir eser yazdı ve basma kararı aldı.

I

ENKAZ

Elimdeki mektupla bakışıyordum. Yırtık, sarımtırak bir zarftaydı. Kimin için veyahut kimin tarafından yazıldığı hakkında hiçbir bilgim yoktu. O koca enkazın içinde, çeşmenin başında yapayalnız kalmış bu garip mektup...

Başparmağımla zarfın içini açtığımda, dikkatimi ilk çeken şey eski bir aile fotoğrafıydı. Sararmış, kalabalık ve garip bir ailenin fotoğrafıydı bu. En ortada cılız görünümlü, küçük bir erkek çocuğu zorla gülümsüyordu. Hasta gibi bir vücudu vardı, bir anlığına içim acıdı ona. Sağında ondan biraz daha uzun bir kız çocuğu -muhtemelen ablası- vardı. Solunda ise üç koca adam, en arkada muhtemel anne ve baba adaylarımız duruyordu.

Mektubu elime aldım. Doktorum ve ablam gitmemiz gerektiğini söyleyip duruyorlardı. Bense fotoğrafa bakmaya devam ettim. Bunlar kimdi? Neden böyle bir mektup beni bulmuştu?

II AHİR

Ailenin en ufak çocuğuydum ben. Herkes evli barklı, işinde gücündeyken ben yapayalnız bir çocuktum. Kasabadaki o eski püskü ilkokula gidip hiçbir şey anlamadan geri dönüyordum. Benden dört yaş büyük bir ablam vardı, Emma. Kasabadaki atlara bakar, çiftçilerden haftalık birkaç frank alır, evin geçimine falan yardım ederdi. Küçükken kimseden ilgi görmediğinden midir nedir, ablam hep gözlerin kendisinde olmasını isterdi. Bense onun bu özelliği yüzünden hep ezilir, dayak yerdim.

Ablam bazı günler okula gitmeyip çalışırdı. Ben de iki gram beyni anca olan yaşitlarımla rutubetli ve dar bir sınıfta alfabeyi öğrenmeye çalışıyordum. Fakat umurumda olan şey Fransız alfabesi değil dersin ne zaman biteceğiydi.

Anneme devamlı neden beni zorla okula gönderip okumaya zorladığımı sorardım. Okuduktan sonra ne olacaktı? Herkes tarafından parmakla gösterilen 12 yaşındaki Emma Violet gibi atlara mı bakacaktım? Abilerim gibi evlenip gidecek miydim? Saçmalık! Benim hayatımın hepinizden farklı bir amacı olmalıydı. Benim sonum sizin gibi bitmeyecekti.

1979 sonlarına doğru sınıfa Fransız yeni bir kız geldi. Eli yüzü tertemiz, uzun ve beyaz, çiçekli bir elbise giyiyordu. Her bir çiçek ince ince dikilmişti. Herkes o kızla konuşmaya çalışırken ben sadece o elbiseye kaç frank verdiğini düşünüyordum. Altımda yırtık bir pantolon, üstümde tozlu bir tişört; vücudum çok zayıf ve vitaminsiz hâldeyken o kızın yanına gitmeye utandım. O gün yine okuldan kaçtım ve her okuldan kaçtığımda yaptığım gibi nehrin üstündeki lotus çiçeklerini izlemeye gittim. Bilir misiniz, lotus çiçeği çamurlu derelerde yetişmesine rağmen tertemiz kalmayı başarabilen nadir çiçeklerdendir.

O akşam Marsilya'da güverte işlerini yapan babam ve abilerim bizi ziyarete gelip gitmişlerdi. Bir tane de aile fotoğrafı çekinmiştik. Ortada ben; yanlarımda ablam, abim ve arkamızda da annemler vardı. Abilerim Emma'nın çalıştığını duyunca ona hediyeler vermişlerdi. Oysaki üçüncü abim John benim adımla bile bilmiyordu. Sadece popoma bir şaplak atıp gidiyorlardı.

Ertesi gün sabah çantama tezgâhta duran iki dilim ekmeği ve bir matara suyu sıkıştırıp nehrin başına gittim. Tüm günümü orda geçirdikten sonra akşam okulun bitiş zamanında (gün batmaya başladığında) eve döndüm.

O akşam hava buz gibiydi. Şöminenin başına geçip üstüme annemin yeni diktiği yorganı sardım. Cılız ve zayıf olduğumdan herkese kıyasla daha çok üşürdüm. Vücudum soğuktan tir tir titrerken annem, ablam hâlen gelmediği için endişeli gözüküyordu:

- Victor, ablanı en son ne zaman gördün, dedi titrek bir sesle.

- Galiba çeşmenin başında atlar için su dolduruyordu. Hem biraz sakın ol, gelir birazdan. Bu rahat sözlerimden sonra annem bir sinir küpüne döndü:

- Ne demek sakın ol? Ya başına bir şey geldiyse?

- Ben kaybolunca umursamıyorsun, dedim. Annem bir anda bağırıverdi:

- Ne saçmalıyorsun sen Victor? Hayatta kalmamız için ablanın getirdiği franklara ihtiyacımız var! Azıcık daha güçlü olup sen de çalışsaydın sen de değerli olurdun!

Bu sözlerin ardından derin bir iç çektim. Yorganı bir kenara bırakıp yırtık pabuçlarımı giydim.

- Onu bulup geleceğim. Bu cevabım annemi rahatlatmış olacak ki iç çekip ellerini açtı ve dua etti. Kapıyı açtım ve çıktım.

Önce ahıra girdim ve içeri baktım, ablamdan eser yoktu:

- Emma, diye seslendim.

Cevap gelmedi. Bir anda arkamdaki koca tahta kapılar sertçe kapandı. Gülüş sesleri yükselmeye başladı:

- Ne oluyor? Çıkartın beni! Bağırdım ve kapıya vurdum fakat bu sadece gülüşmeleri daha da çok arttırdı:

- Emma! Bunlar ablam ve onun iki salak arkadaşı Gabriel ve Juliet idi.

- Abla diyeceksin bana velet! Bağırdı. Zayıf olduğumdan kapıyı kıramayacağımı biliyordu. Bir süre sonra pes ettim, kapıya vurmaya bıraktım. Ahırın arka tarafındaki samanların üstüne uzandım. Ne ablam umurundaydı ne öbürleri. Ne de olsa uyduğumda hepsini birkaç saatliğine de olsun unutacaktım. Derin bir uykuya daldım. Nedense fazla huzurluydum. Pis samanların üstü düşündüğümden daha rahattı. Son huzurlu gecemmiş meğerse.

Bir rüzgârın kemiklerimin arasına kadar girip vücudumu titretmesiyle uyandım. Kızıl saçlarımın arasına otlar dolmuş, bir at